

ประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์
อำเภอเมืองเพชรบุรี*

MANAGEMENT EFFICIENCY OF MORALITY TRAINING FOR YOUTHS OF
THE MUEANG PHETCHABURI SANGHA

พระอลงกรณ์ กนต์วานโน

Phra Alongkorn Kantavanano

วัดคลองกระแชง จังหวัดเพชรบุรี

Watkhlongkrachaeng, Phetchaburi Province

E-mail: mintnie0021@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้เพื่อศึกษาประสิทธิภาพ เปรียบเทียบความคิดเห็นของเยาวชน และศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะสำหรับพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชน ของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี พบว่า ประสิทธิภาพ โดยภาพรวม อยู่ใน ระดับมาก ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ผลการเรียนรู้ต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ 0.01 ปัญหาและอุปสรรค คือ การบังคับให้เยาวชนเข้าอบรมโดยไม่สมัครใจ เยาวชนที่ เข้าอบรมคุณธรรม ขาดระเบียบวินัย และไม่มีความสนใจ ดังนั้น ควรมีกิจกรรมละลายพฤติกรรมของ เยาวชนก่อนเข้ารับการอบรม

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพ; การอบรมคุณธรรมจริยธรรม; เยาวชน

Abstract

This article was to study efficiency, to compare the youth's opinion and to study the problems, obstacles and suggestions for the development of management efficiency of morality training for youths of the Mueang Phetchaburi Sangha, using Mixed Methods. Findings were the efficiency showed that overall at high level. The person factors for example, exam results was significantly different at 0.01. Problems and obstacles, for example, driving youth by force into training unwillingly, the lack of disciplines and interest of the participating youth. Further, that Ice Breaker activity is provided for morality training

Keywords: efficiency; Morality Training; Youths

*Received February 12, 2021; Revised April 10, 2021; Accepted April 28, 2021

บทนำ

ผลติดตามสภาวการณ์เด็กและเยาวชน (Child Watch) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548จนถึงปัจจุบันพบว่า พฤติกรรมของเด็กและเยาวชนในภาพรวมของประเทศ สามารถจำแนกได้เป็น 2 กลุ่มตามพัฒนาการตามวัย กล่าวคือ พฤติกรรมกลุ่มแรกจะเป็นพฤติกรรมที่ “ยิ่งโตยิ่งเพิ่ม” พฤติกรรมในกลุ่มนี้ ได้แก่ เทียวกลางคืน พุดโทรศัพท์ โตเรียน ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ ดื่มสุรา และเล่นอินเทอร์เน็ต ส่วนพฤติกรรมกลุ่มที่สอง จะเป็นพฤติกรรมที่ “ยิ่งโตยิ่งลด” พฤติกรรมในกลุ่มนี้ ได้แก่ ไปวัด ไปเที่ยวกับพ่อแม่พี่น้อง เล่นกีฬา และช่วยงานบ้าน เป็นต้น (สมพงษ์ จิตระดับ และอัญญณิ บุญชื้อ, 2551)

ในสภาพสังคมไทยที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางด้านเทคโนโลยีสภาพแวดล้อมตลอดจนการหลั่งไหลของวัฒนธรรมตะวันตกทำให้เกิดภาวะการแข่งขันขึ้นก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับคุณธรรมของประชาชน ดังนั้น การพัฒนาคนในภาวะที่สังคมเศรษฐกิจและการเมืองมีแต่การแข่งขันกันจึงจำเป็นต้องเน้นให้คนมีคุณธรรมและจริยธรรมควบคู่ไปกับการศึกษาในส่วนอื่น ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้เป็นการต้านกับสังคมในปัจจุบัน มิเช่นนั้นคนก็จะคล้อยตามไปกับกระแสสังคมอุตสาหกรรมและระบบทุนนิยมจนลืมคุณธรรมและจริยธรรมอันดีงามของเราไป ในการแก้ปัญหาให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศนั้นคือการให้การศึกษาแก่พลเมืองนั่นเอง เพราะการให้การศึกษานอกจากจะฝึกทักษะแล้วยังเป็นการสอนคุณธรรม กล่าวคือ กระบวนการในการจัดการศึกษาจะครอบคลุมถึงการเลือกค่านิยมและการปลูกฝังค่านิยมที่ต้องการในสังคมด้วย และนอกจากนี้ เป้าหมายของการจัดการศึกษามุ่งให้คนมีทั้งความรู้และความดีเพื่อเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป รัฐบาลก็ได้เห็นความสำคัญในเรื่องการปลูกฝังคุณธรรมนี้ จึงได้กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาด้านคุณธรรมและจริยธรรมไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติและหลักสูตรการศึกษาทุกฉบับ (กรมวิชาการ, 2544) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่ออบรมนักเรียนให้เป็นมนุษย์ที่ดี มีความซื่อสัตย์สุจริต มีศีลธรรม เป็นพลเมืองดี มีความคิดชอบ ทำชอบ ประพฤติชอบ อบรมนักเรียนรวมทั้งนักศึกษามหาวิทยาลัยให้รู้จักใช้ความคิด รู้จักบำรุงสติปัญญาให้เฉียบแหลมเพื่อนำมาใช้ประโยชน์แก่ตนและแก่ประชาชน และฝึกนักเรียนให้มีความรู้สำหรับใช้ประกอบอาชีพ โดยไม่เบียดเบียนผู้อื่น เพราะการศึกษอบรมดังกล่าวไม่ได้จำกัดอยู่แต่ในสถานศึกษาเท่านั้น

ปัญหาที่เกิดขึ้นในกลุ่มของเยาวชน ทุกคนต่างลงความเห็นตรงกันว่า เยาวชนไทยของเราขาดการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมอย่างยั่งยืน คือ อาจจะมีอยู่บ้างแต่เป็นแบบฉาบฉวยไม่เกิดผลที่ถาวร ในขณะที่สังคมไทยต้องการเห็นภาพการพัฒนาเยาวชนไทยไปสู่การเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ มีสติปัญญา มีความรู้และคุณธรรม (สุทัศน์พงษ์ กุลบุตร, 2550) ถ้าคนในสังคมใดมีคุณธรรมสูง สังคมนั้นจะมีแต่ความเจริญ ผู้มีคุณธรรมสูงจะประพฤติแต่ในสิ่งที่ดีและบรรลุถึงสภาพชีวิตอันทรงคุณค่าที่พึงประสงค์ (กรมวิชาการ, 2541)

ปัจจุบันมีพระสงฆ์ส่วนหนึ่งได้รับอาราธนาให้เข้าไปทำหน้าที่ผู้ช่วยสอนสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนาหรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแผนการจัดการศึกษา ทั้งในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอาชีวศึกษา เพื่อให้ นักเรียน นักศึกษา มีความรู้ความ

เข้าใจในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา และเพื่อปลูกฝังให้นักเรียน นักศึกษา มีความรู้คู่คุณธรรม สามารถนำความรู้และคุณธรรมไปบูรณาการพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างเหมาะสมและมีความสุข (กรมการศาสนา, 2547)

อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัยของนักวิจัยต่าง ๆ พบว่า การดำเนินงานดังกล่าวยังคงพบ ปัญหาอุปสรรคสำคัญหลายประการ อาทิเช่น การขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำหลักสูตร สถานศึกษา ทั้งยังไม่สามารถกำหนดโครงสร้างหลักสูตรได้ตามเป้าประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง การขาดความรู้ในการใช้เทคโนโลยีในการสอน รวมทั้งขาดเทคโนโลยีในการสอน (พระครู สมุห์วิโรจน์ วรมงคล, 2554) ขาดการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนด้านการดูแลตนเองให้มีทักษะใน การเรียนเรียนรู้การทำงานการอยู่ร่วมกันในสังคม และรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง รวมถึง ขาดการจัดทำโครงการหรือกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมให้แก่ผู้เรียนในชั้นเรียน และไม่เปิดโอกาสให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมและการประเมินผลการเรียนรู้ขาดการออกแบบกิจกรรมการ เรียนรู้อย่างหลากหลายสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและชุมชน (พระมหาปัญญา ปณณวโร, 2553)

ปัจจุบัน อำเภอเมืองเพชรบุรี เป็นพื้นที่หนึ่งที่มีการจัดส่งพระสงฆ์ผู้มีความรู้ความสามารถ ด้านพระพุทธศาสนาไปทำหน้าที่สอนศีลธรรมในโรงเรียน ซึ่งปัจจุบัน มีพระสอนศีลธรรมในโรงเรียน ต่าง ๆ ทั้งสิ้น จำนวน 43 รูป จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่งว่า ประสิทธิภาพของการจัดการอบรม คุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนที่ดำเนินการมากระทั่งปัจจุบันนี้ เป็นอย่างไร ตลอดจนมีปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงาน อย่างไร

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิจัยเรื่อง “ประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี” เพื่อ สังเคราะห์ข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่พระสงฆ์ องค์การคณะสงฆ์ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอบรม คุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชน สืบไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์ อำเภอเมืองเพชรบุรี
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชน ของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะสำหรับพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการ อบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี

วิธีการดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีแบบผสมผสานวิธี โดยการวิจัยเชิงปริมาณกำหนดการวิจัยเชิงสำรวจเก็บข้อมูลจากเยาวชนผู้มีสถานภาพเป็นนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมืองเพชรบุรี จำนวน 4,445 คน คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2548) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 367 คน เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 7 ท่าน เลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบบเจาะจง และวิเคราะห์เนื้อหาเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาของนักเรียนที่มีต่อประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคาดหวังของนักเรียนที่มีต่อประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี โดยรวม

(n=397)

สภาพประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี	ระดับความคาดหวัง		
	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ด้านปัจจัยนำเข้า	4.23	0.513	มาก
ด้านกระบวนการ	4.32	0.487	มาก
ด้านผลผลิต	4.33	0.496	มาก
โดยรวม	4.29	0.466	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนที่มีต่อประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.29$, S.D.=0.466) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านผลผลิต ด้านกระบวนการ และด้านปัจจัยนำเข้า ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี

ตารางที่ 2 สรุปผลการเปรียบเทียบระดับนักเรียนที่มีต่อประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี โดยจำแนกปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	t-test	F-test	Sig.	ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย	
				ยอมรับ	ปฏิเสธ
เพศ	1.743		0.082		✓
อายุ		2.078	0.127		✓
ระดับชั้น		1.282	0.279		✓
ผลการเรียน		6.136	0.000	✓	

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบพบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียน ต่างกัน ต่อประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย ส่วนนักเรียนที่มีเพศ อายุ ระดับชั้น ต่างกัน ต่อประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี โดยรวมไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

3. ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี

ตารางที่ 3 ปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคุณลักษณะประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี

คุณลักษณะของนักเรียน	ปัญหา-อุปสรรค	ข้อเสนอแนะ
ด้านปัจจัยนำเข้า	ขาดการประชาสัมพันธ์ให้ทราบล่วงหน้า จึงไม่ค่อยมีเวลาเตรียมตัว	ควรประชาสัมพันธ์และแจ้งกำหนดการให้นักเรียนได้ทราบล่วงหน้า เพื่อให้มีระยะเวลาในการเตรียมตัวให้พร้อมเข้ารับการอบรม
ด้านกระบวนการ	ปัญหาการจัดอบรมตรงกับวันที่เรียน ช่วงเวลาไม่เหมาะสม	ควรจัดกิจกรรมในวันหยุดเรียน หรือวันเสาร์-อาทิตย์
ด้านผลผลิต	ผลผลิตเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ผ่านการอบรมมีลักษณะเป็นนามธรรมสูง	ควรเน้นผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม เช่น จำนวนเยาวชนผู้ผ่านการอบรมที่แต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียน

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนผู้ตอบแบบสอบถาม ประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี ตามข้อเสนอแนะดังนี้

ด้านปัจจัยนำเข้า คือ 1) ขาดการประชาสัมพันธ์ให้ทราบล่วงหน้า จึงไม่ค่อยมีเวลาเตรียมตัว 2) ควรประชาสัมพันธ์และแจ้งกำหนดการให้นักเรียนได้ทราบล่วงหน้า เพื่อให้มีระยะเวลาในการเตรียมตัวให้พร้อมเข้ารับการอบรม

ด้านกระบวนการ คือ 1) ปัญหาการจัดอบรมตรงกับวันที่เรียน ช่วงเวลาไม่เหมาะสม 2) ควรจัดกิจกรรมในวันหยุดเรียน หรือวันเสาร์-อาทิตย์

ด้านผลผลิต คือ 1) ผลผลิตเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ผ่านการอบรมมีลักษณะเป็นนามธรรมสูง 2) ควรเน้นผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม เช่น จำนวนเยาวชนผู้ผ่านการอบรมที่แต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียน

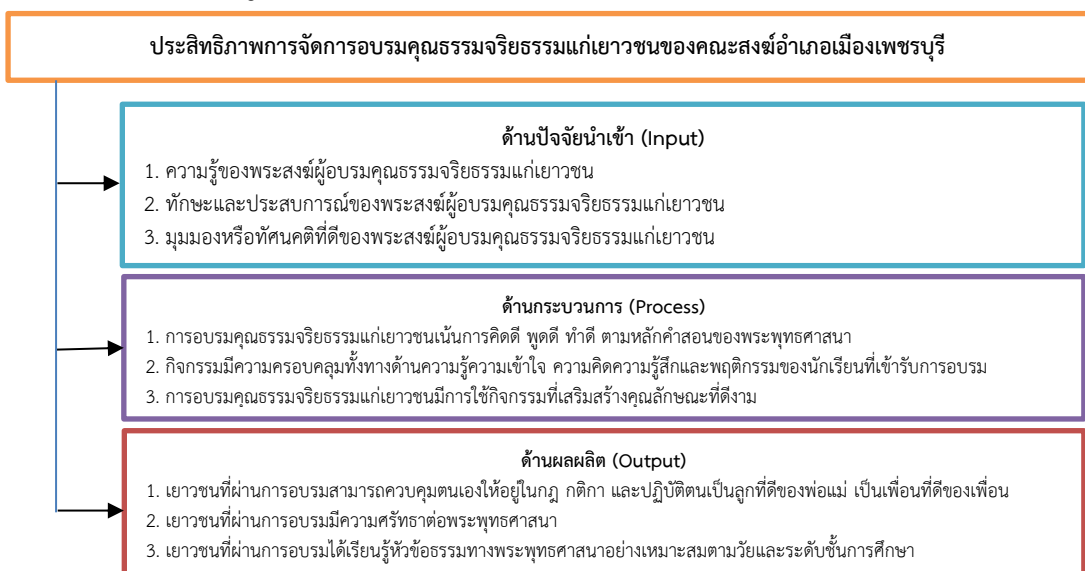
อภิปรายผลการวิจัย

ประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน แสดงให้เห็นว่า คณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี สามารถดำเนินการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และใช้ทรัพยากรในการดำเนินงานประหยัดที่สุด แต่ได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่า โดยได้ใช้เวลาและทรัพยากรตามที่กำหนดไว้ในแผนปฏิบัติงาน รวมทั้งการสำเร็จเสร็จสิ้นตรงเวลา และบรรลุตามจุดมุ่งหมายของกิจกรรม นั่นเอง ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับที่ พระครูโกศลกิจจานุการ (ณรงค์ ญาณวีโร) (2554) ได้วิจัยเรื่อง “บทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในโรงเรียนประถมศึกษาในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี” จากผลการวิจัย พบว่า บทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในโรงเรียนประถมศึกษาในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน และสอดคล้องกับที่ พระมหาณัฐฤกษ์ สุเมธ (2555) ได้วิจัยเรื่อง “การจัดการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ” จากผลการวิจัยพบว่า (1) โดยภาพรวม มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับที่ พระครูปลัดกัญไธ ชุตินธโร (2554) ได้วิจัยเรื่อง “บทบาทของพระสงฆ์ในการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมแก่นักเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี” จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทบาทของพระสงฆ์ด้านการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม แก่นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทุกด้าน และสอดคล้องกับที่ พระสมจิตร ขนติโก (2554) ได้วิจัยเรื่อง “บทบาทของพระสงฆ์ที่มีต่อการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอมัทพวา จังหวัดสมุทรสงคราม” จากผลการวิจัยพบว่า บทบาทของพระสงฆ์ที่มีต่อการส่งเสริมคุณธรรม

จริยธรรมในโรงเรียนมัธยม ศึกษาตอนปลายในอำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน และสอดคล้องกับที่ พระครูสมุห์มงคล สิริมงคล (ทองเจริญ) (2555) ได้วิจัยเรื่อง “บทบาทพระสงฆ์ในการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนในอำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี” จากผลการวิจัยพบว่า บทบาทพระสงฆ์ในการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนในอำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน และสอดคล้องกับที่ พระครูวิสุทธิสรคุณ (วิจิต วิจิต) (2554) ได้วิจัยเรื่อง “บทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการสอนคุณธรรมจริยธรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี” จากผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของครูและนักเรียน ที่มีต่อบทบาทของพระสงฆ์ในการสอนคุณธรรม จริยธรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี พบว่าครูและนักเรียน มีความพึงพอใจต่อบทบาทพระสงฆ์ในการสอนคุณธรรม จริยธรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พระมหาไพฑูรย์ วิบุโล (2555) ได้วิจัยเรื่อง “บทบาทของพระสงฆ์กับการพัฒนาจริยธรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม” ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทบาทของพระสงฆ์กับการพัฒนาจริยธรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน

องค์ความรู้

1. องค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัย

ภาพที่ 1 ประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี

ประสิทธิภาพการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี ประกอบด้วย ด้านปัจจัยนำเข้า คือ ความรู้ของพระสงฆ์ผู้อบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชน ทักษะและประสบการณ์ของพระสงฆ์ผู้อบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชน มุมมองและทัศนคติที่ดีของพระสงฆ์ผู้อบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชน ความพร้อมของสถานที่จัดอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชน และความพร้อมในการรับรู้ของเยาวชนผู้เข้าอบรมคุณธรรมจริยธรรม ด้านกระบวนการ คือ การอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนเน้นการคิดดี พูดดี ทำดี ตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา กิจกรรมมีความครอบคลุมทั้งทางด้านความรู้ความเข้าใจ ความคิดความรู้สึกและพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้ารับการอบรม การอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนครอบคลุมการนำศีลธรรมไปสร้างภูมิคุ้มกันให้กับตนเอง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความชั่วหลงผิดในอบายมุขหรือการคดโกงประโยชน์ของชาติ การอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนมีการใช้กิจกรรมที่เสริมสร้างคุณลักษณะที่ดีงาม และกิจกรรมมีความครอบคลุมทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติควบคู่กันไป และด้านผลผลิต คือ เยาวชนที่ผ่านการอบรมสามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎ กติกา และปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ เป็นเพื่อนที่ดีของเพื่อน และเป็นศิษย์ที่ดีของครูอาจารย์ เยาวชนที่ผ่านการอบรมมีความศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา เยาวชนที่ผ่านการอบรมได้เรียนรู้หัวข้อธรรมทางพระพุทธศาสนาอย่างเหมาะสมตามวัยและระดับขั้นการศึกษา เยาวชนที่ผ่านการอบรมสามารถวางตัวได้อย่างเหมาะสมและมีมารยาทดีงามมากขึ้น และเยาวชนที่ผ่านการอบรมมีการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของตนได้มาก กล่อมเกลาจิตใจให้เป็นคนดีของสังคม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

- 1) คณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี และสถาบันการศึกษาในพื้นที่ ร่วมมือกันจัดทำหลักสูตรการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนแก่เยาวชนให้เป็นมาตรฐาน
- 2) คณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี ประกาศมาตรฐานการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรม โดยบังคับใช้ในพื้นที่

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

- 1) ควรมีกิจกรรมละลายพฤติกรรมของเยาวชนก่อนเข้ารับการอบรม
- 2) ควรจัดกิจกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงสถานที่จัดอบรมตามโอกาสอันสมควร
- 3) ควรผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนวิทยากรเกิดความหลากหลาย
- 4) ควรจัดกิจกรรมในวันเสาร์-อาทิตย์ หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์
- 5) ควรแยกหลักสูตรการอบรมของเยาวชนแต่ละช่วงชั้น
- 6) ควรออกแบบกระบวนการเรียนรู้ให้กระตุ้นความสนใจของเยาวชน
- 7) ควรพัฒนารูปแบบของการสื่อสารให้เป็นที่สนใจของเยาวชน
- 8) ควรกำหนดเป้าหมายของผลลัพธ์ในเชิงรูปธรรม

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรศึกษาเกี่ยวกับนวัตกรรมในการจัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนของคณะสงฆ์อำเภอเมืองเพชรบุรี
- 2) ควรศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการมีส่วนร่วมของสถาบันทางสังคมในการอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนอำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

เอกสารอ้างอิง

- กรมการศาสนา. (2547). คู่มือการดำเนินงานตามโครงการพระสอนศีลธรรมในโรงเรียนประจำปีงบประมาณ 2548. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้หน้าที่พลเมืองศีลธรรมระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2541). แนวคิดการนิเทศช่วยเหลือโรงเรียนปฏิรูปการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2548). สถิติสำหรับงานวิจัย. กรุงเทพฯ: คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บรรยงค์ โตจินดา. (2542). องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- พระครูโกศลกิจจานุการ (ณรงค์ ญาณวีโร). (2554). บทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในโรงเรียนประถมศึกษาในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระครูปลัดกัญไธ ชุตินธโร. (2554). บทบาทของพระสงฆ์ในการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมแก่นักเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระครูวินัยธรวัลลพ โกวิไล และคณะ. (2555). รายงานผลการประเมินโครงการพระสอนศีลธรรมในโรงเรียน. นนทบุรี: หจก. เซนปรินติ้ง.
- พระครูวิสุทธิสรคุณ (วิจิต วิจิตโต). (2554). บทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการสอนคุณธรรมจริยธรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระครูสมุห์มงคล สิริมงคล (ทองเจริญ). (2555). บทบาทพระสงฆ์ในการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนในอำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระครูสมุห์วิโรจน์ วรมงคล. (2554). สภาพปัญหาด้านการสอนของพระสอนศีลธรรมในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 2 (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

- พระมหากำพล คุณงกโร. (2550). ศึกษาบทบาทของพระสงฆ์ในการอบรมจริยธรรมแก่เยาวชนใน
อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา:
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาณัฐฤกษ์ สุ่มโอ. (2555). การจัดการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนมัธยมศึกษา
เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาปัญญา ปณณวโร. (2553). ศึกษาการปฏิบัติงานของพระสอนศีลธรรมในโรงเรียน สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพฯ เขต 2 (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต).
พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาไพฑูริย์ วิบุโล. (2555). บทบาทของพระสงฆ์กับการพัฒนาจริยธรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษา
อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา:
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระสมจิตร ขนดีโก. (2554). บทบาทของพระสงฆ์ที่มีต่อการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในโรงเรียน
มัธยม ศึกษาตอนปลายในอำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรสงคราม (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต).
พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สมพงษ์ จิตระดับ และอัญญมณี บุญชื้อ. (2551). หลักสูตรลัทธิเด็กและการวางแผนท้องถิ่นเพื่อเด็ก
และเยาวชน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ธรรมดาเพรส จำกัด.
- สุทัศน์พงษ์ กุลบุตร. (2550). การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้นักศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์
ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยศรีปทุม.